

CLARENCE DÖNTÉSE

Clarence F. Robinson rajthoz állt az 1948-as nyári olimpián, később pedig nagyszerű egyetemi futóedző lett. Fiatal korában megígérte, hogy mindig betartja a Bölcsesség szavát. Tudta, hogy ezzel nem fogja az összes versenyt megnyerni, azonban azt is tudta, hogy Mennyei Atyánk segíthet neki kihozni magából a legtöbbet, ha tiszta, érdemes és van hite.

Clarence a bajnok ellen

Írta: Lori Fuller

Egyházi folyóiratok
Igaz történet alapján

Clarence kifelé bámult az autó ablakán, miközben feltűnt a kikötő. Csónakok ringatóztak a vízben a színes házak és boltok előtt. A dániai Koppenhága gyönyörű város volt, teli palotákkal, villákkal és parkokkal. Egyáltalán nem hasonlított Utah állambeli otthonukra az Egyesült Államokban. Clarence maga elé képzelte a poros utcákat, ahol kisfiú korában versenyt futottak. Most már az Egyesült Államok futóválogatottjának tagja volt, és holnap szembe kerül a híres dán bajnokkal egy fontos versenyen.

Az autó egy apró kápolnánál állt meg, ahol az egyházi gyűlés már elkezdődött.

Amint Clarence a terem hátsó részébe surrant, az egyik misszionárius az emelvényen felismerte a másnapi versenyt taglaló egyik újságcikkből. A gyülekezeti elnök megkérte Clarence-t, hogy jöjjön előre, és mondjon néhány szót.

Miután Clarence elmondta, miért is van itt, egy fiú állt fel magasra nyújtott kézzel. „Szerinted meg tudod verni a dán bajnokot?” – kérdezte.

Clarence nem tudta, mit feleljen, a dán futónak ugyanis *tényleg* jobb körüdeje volt a színpadon nála.

„Persze, hogy meg tudja – vágott közbe az egyik misszionárius, mielőtt Clarence válaszolhatott volna –, mivel betartja a Bölcsesség szavát.” Kinyitotta a szentírását a Tan és a szövetségek 89-nél, és felolvasta az ígéretet, mely szerint azok, akik betartják a Bölcsesség szavát „futnak és nem lesznek fáradtak, és járnak és nem lankadnak el” (20. vers).

Mit mondhatott erre Clarence? Ő tudta, hogy a Bölcsesség szava igaz. Gyermekként ígéretet tett arra, hogy betartja. Ez önmagában azonban még nem jelentette, hogy képes megnyerni ezt a versenyt. A győzelemhez gyakorlás és ügyesség is szükséges. Amint Clarence

elhagyta a gyülekezeti házat, azt gondolta: „Hát, úgysem lesz az egyházból senki ott a holnapi versenyen.”

Másnap este Clarence a versenyre melegített éppen, amikor feltekintve megpillantotta a két misszionáriust mintegy 17 másik fiúval. Hát *mégis* eljöttek!

Amikor közelebb értek hozzá, az egyik misszionárius odasúgta Clarence-nek: „Ma este aztán életed legjobb futását kell hoznod!” A fiúk közül sokan nem voltak az egyház tagjai, és azért jöttek el a barátaikkal, hogy megnézzék, tényleg igaz-e a Bölcsesség szava.

Clarence aggódott. Ezen a versenyen élete legjobbjá sem biztos,

hogy elég lesz. De aznap Jézus Krisztus evangéliumának egyik tantételéért futott. *Muszáj* volt nyernie. Eddig még sohasem imádkozott azért, hogy nyerjen, most viszont keresett egy üres helyiséget, ahol imádkozhatott.

Így fohászzkodott: „Mennyei Atyám, tudom, hogy a Bölcsesség szava igaz, és soha nem szegtem azt meg. Áldj meg engem győzelemmel ezen a versenyen.” Ahogyan odalépett a startvonalhoz, tudta, hogy Mennyei Atyánk meghallgatta az imáját. Bizott Mennyei Atya akaratában.

Esős, sáros idő volt aznap este. Ahogy Clarence megkezdte a futamot, úgy tűnt, minden nagyon

hasonló a korábbi egymérföldes versenyeihez. Gyors volt a tempó, a dán bajnok pedig vezetett. Amikor azonban Clarence a harmadik kör végére ért, hirtelen elmúlt a fáradtsága. Gyorsított, és nem érzett fájdalmat. Még egy kicsit rákapcsolt, és még mindig nem érzett fájdalmat. Lehagyta a dán bajnokot, és *még* feljebb kapcsolt.

Ahogy Clarence a kanyarhoz közeledett, az edzője azt kiabálta: „Lassíts! Így nem bírod végig!” Clarence azonban tudta, hogy képes tovább futni. Amikor befutott a célba, majdnem 50 méterrel volt a dán futó előtt. Tudta, hogy azért nyert, mert Mennyei Atyánk megválaszolta az imáját, és mert a Bölcsesség szava igaz. ■